KARİKATÜR

Güneş Banyosu :

Erkek — Renginiz bakıra benzemiş, aileniz bir şey demiyor mu?..

Kız — Demez olur mu, babam her sabah kalaylıyor!..

Dünya Karikatürleri

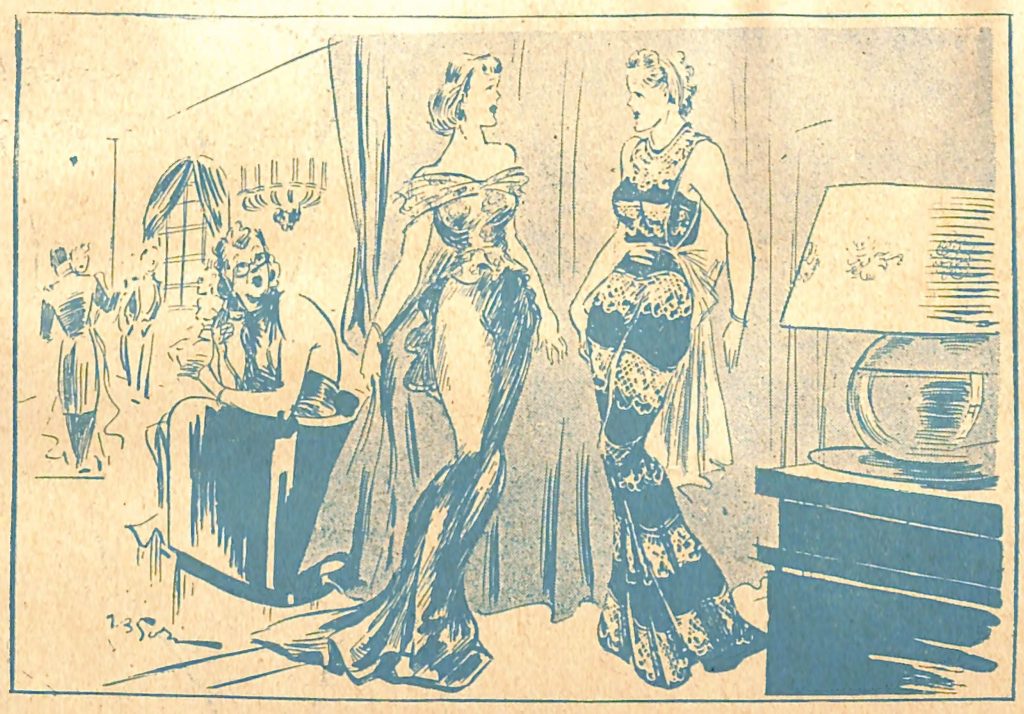

DEDİKODU:

— Yavaş söyle, suratsız karı arkamızda oturuyor, duyarsa ayıp olur!..

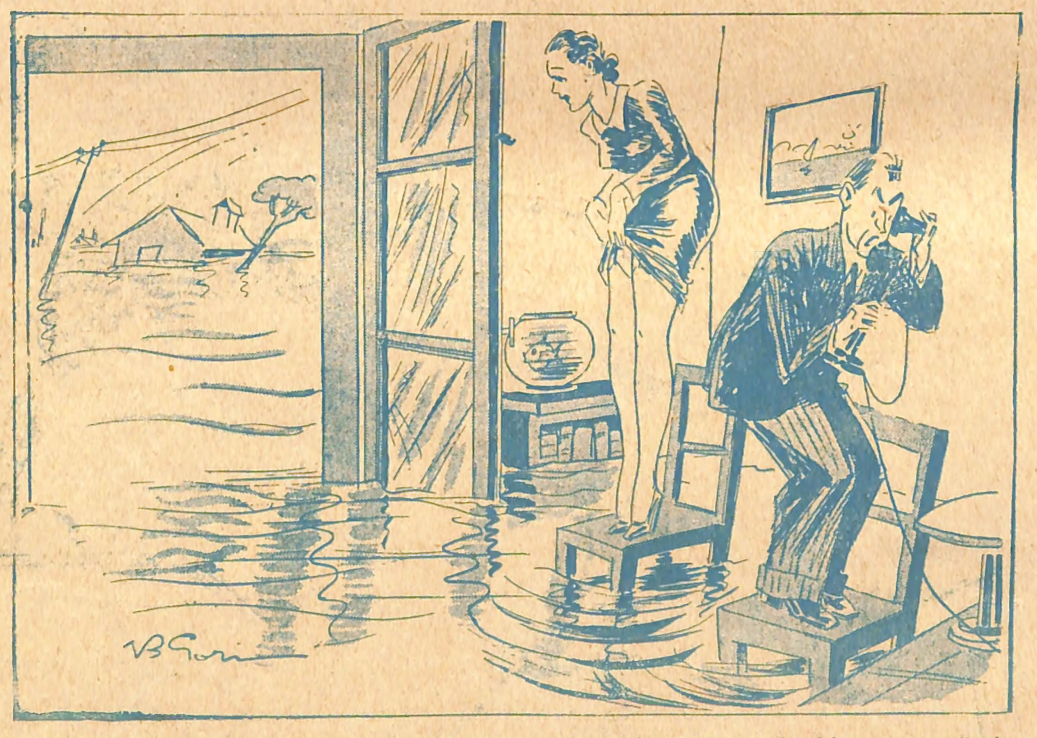

— Bizim bayan için kırmızı üzerine beyaz benekler son moda bir mayo gönderin. Ortalığı su bastı!...

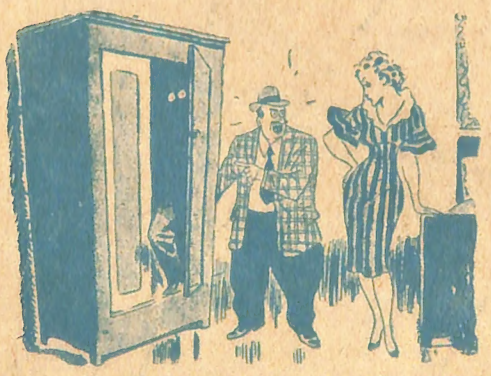

Erkek — Dolapta bir gürültü işitiyorum.
Kadın — Ne münasebet, zaten seyahatten ne zaman vakitsiz dönsen kulağına böyle sesler gelir senin!..

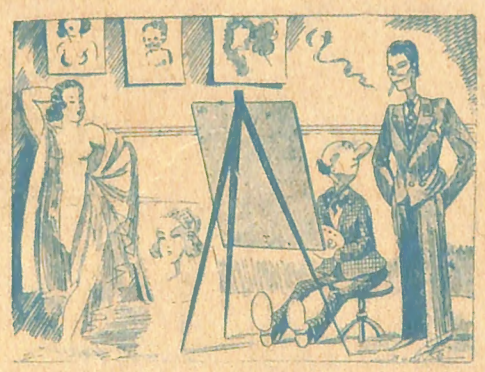

Ressam — Eserime ne dersin?
Arkadaşı — Enfes. Param olsaydı daktilo diye yanıma alırdım!..

Erkek — Nedersiniz? Arkadaşlar benimle «Aptal» diye alay ederler..

Kadın — Tuhaf şey... Halbuki hiç göstermezsiniz!...

Beşinci cildimiz

Bu sayı ile beşinci cildimiz tamamlanmış oluyor. 105 inci sayı ile başlayıp 130 uncu sayı ile tamamlanan bu cildimiz, 26 sayıdan ibaret bir kolleksiyon teşkil etmektedir. Beşinci cilde ait kolleksiyonlarını hususî kapaklarımızla ciltletmek istiyen okuyucularımız kolleksiyonlarını Ankara caddesindeki satış mağazamızda 50 kuruş mukabilinde ciltletebilirler.

★ Yurdun her köşesinden idarehanemize gönderilecek kolleksiyonlar da hususî kapaklarımızla ciltlenerek bir hafta içinde iade edilir. Okuyucularımız kolleksiyonlarile birlikte cildiye ve posta masrafı olarak bir zarf içinde 65 kuruşluk posta pulu göndermelidirler.

★ Kolleksiyonlarını posta ile idarehanemize gönderen okuyucularımız açık adreslerini de bildirmelidirler.

★ Kolleksiyonlarını bulundukları yerde ciltletmek istiyen okuyucularımıza 30 kuruş mukabilinde hususî kapaklarımızdan gönderebiliriz.

★ Kolleksiyonlarında noksanı bulunan okuyucularımız her noksan sayı için cildiye bedeline onar kuruş ilâve etmelidir. Noksan sayıları doğrudan doğruya idarehanemizden celbedebileceğiniz gibi, tekmil bayilerimizden de tedarik edebilirsiniz.

★ Ciltlenecek kolleksiyonlar İstanbul Ankara caddesinde İkdam yurdunda KARİKATÜR mecmuası idarehanesine gönderilmelidir.

★ Beşinci cildimizin fiatı ciltli olarak 275 kuruştur. Posta havalesile veya bir zarf içinde 275 kuruşluk posta pulu gönderenlere beşinci cilt kolleksiyonumuz derhal gönderilir.

No. 130 CİLT: 5 YIL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 23 HAZİRAN 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:
İstanbul: Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

* PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH MECMUASI

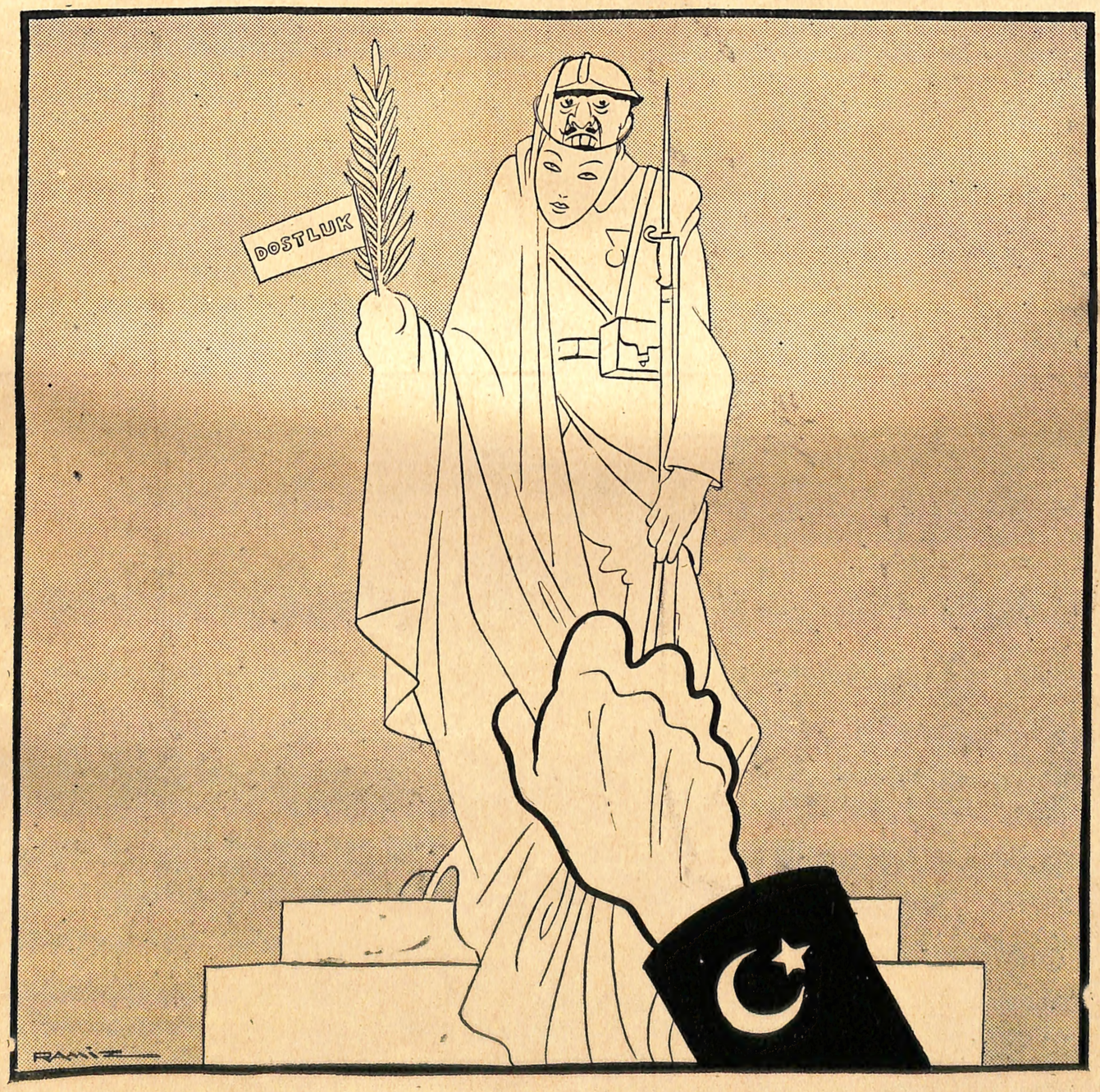

Üstü kaval, altı maval...

Hatayda oynanan Fransız komedisinin birinci perdesi açıldı!...

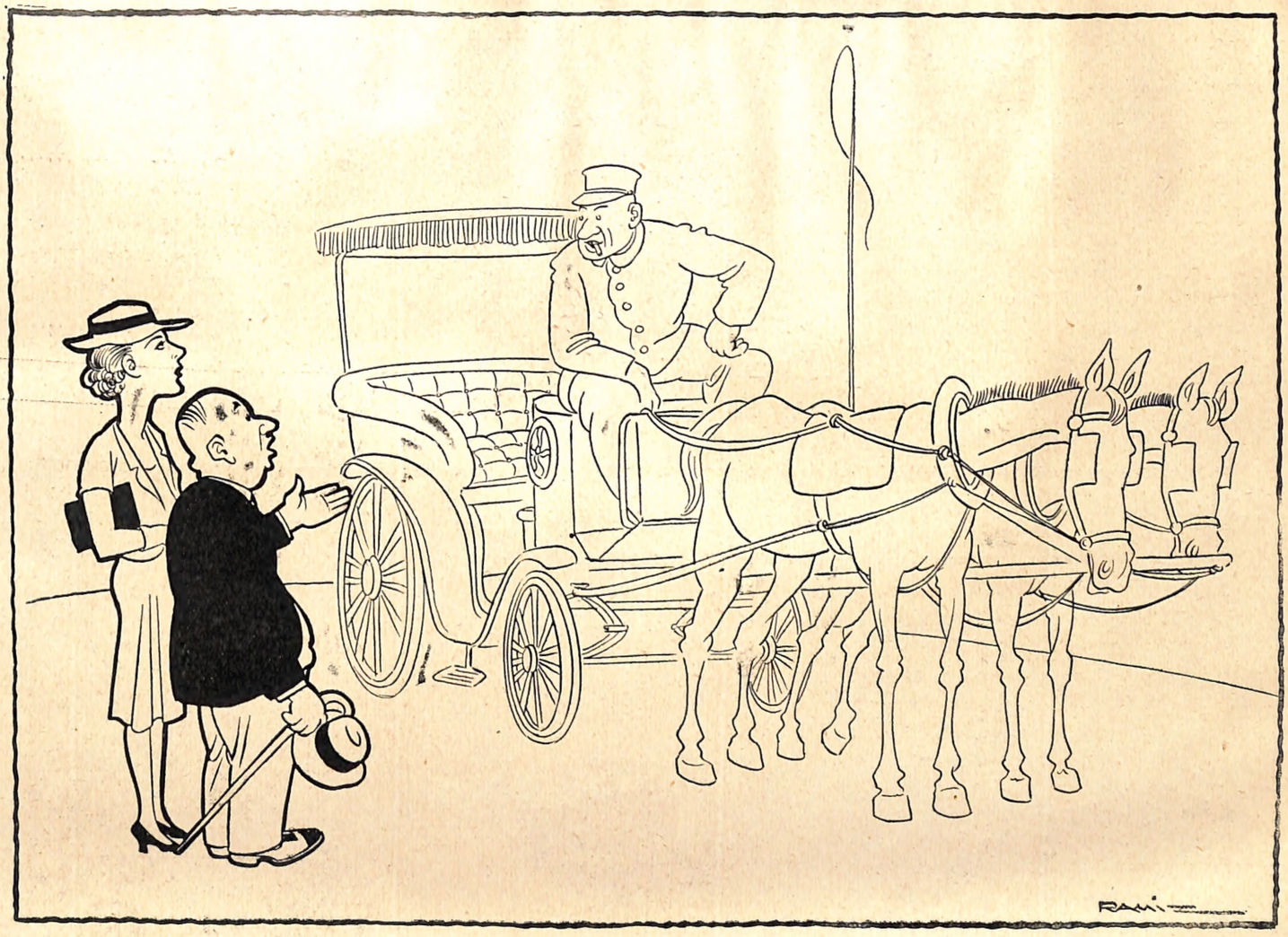

DAHİLÎ TURİZM: [Büyükada belediyesine]

Arabacı — Tur üç liradan aşağı olmaz..
Müşteri — Ayol bu zamanda insan üç lira ile devri âlem yapar...
Arabacı — İyi ya bayım, bizim Büyükada da bir âlemdir!..

YENİ BİR İCAT

Gazetelerin yazdığına göre, Maksim Boz adında bir Fransız yeni bir harp âleti icat etmiş.

Radyoya, gramofona, sinema makinesine benziyen bu âlet bir takım tellerle oparlörlerden ibaretmiş.

Issız bir dağın başına oparlörleri dizip makineyi harekete getirdiniz mi, bir kıyamettir kopuyor, binlerce top bir arada patlıyormuş gibi sesler çıkıyor, makineli tüfekler çatırdıyor, hulâsa bir dağa büyük bir ordu yerleşmiş gibi dağlar, dereler gürültü ile doluyormuş. Yine ayni keşfin âsârı meşkûresinden olmak üzere geceleri havaya bir takım uçurtmalar salıverilecek ve bu uçurtmalardaki oparlörler işlemiye başladı mı, havada yüzlerce tayyare uçuyormuş gibi motör sesleri çıkacak, kurusıkı bombardıman gürültüleri yeri gökü biribirine katacakmış.

Bu keşfin tatbikatta ne netice vereceği, oparlör patırdısına düşmanın ne dereceye kadar pabuç bırakacağı kestirilemez. Fakat buluş hakikaten güzeldir ve günün birinde diplomat tehditleri gibi muharebeler de kuru bir blöfe inkılâp ederse, insanlığı bundan dolayı tebrik etmek lâzım gelir.

* * *

Muharebeler milletlerin arasıra biribirlerine ikram ettikleri bir nevi meccanî sesli sinema seansları haline gelince, dünyanın en muharebeci devletinin Filistindeki yahudi devleti olacağından şüphe etmemeliyiz.

Onlar tek bir insanın burnunu kanatmıyacak olan ses bombardımanlarının muhakkak en tesirlilerini yapacaklar ve fazla olarak buna çoluk çocuk yayğaralarını da ilâve ederek dünyayı barınılmaz bir hale getireceklerdir.

O zaman dünyada belki pek büyük inkılâplara şahit olmamız ve faşist Filistin devletinin açtığı amansız mücadele karşısında Alman Nazilerile İtalyan karagömleklilerinin top ve tayyarelerini gemilerine yükliyerek seslerin daha az aksedeceği yerler aramıya kaçtıklarını görmemiz pek mümkündür.

* * *

Her yeni icadın eski bir icatta temel ve tohumu vardır derler. Fransız kâşif de bu icadına ait ilhamı herhalde radyolardan almış olsa gerektir. Denilebilir ki, radyo adam tazip etmek ve adam kaçırmak hususunda en kuvvetli bir silâh haline gelmiştir.

Komşu radyosu şerrinden kaç kişinin kurulu düzen apartımanlarını bırakıp pabuçsuz kaçtıkları, kaç yorgun aile babasının evlerine girmekten ürkerek gece yarılarına kadar sokaklarda kaldıkları malûmdur.

Ferde karşı muvaffakıyetle tatbiki pekâlâ mümkün olan bir tazip siyaseti

milletlere karşı niçin imkânsız görülsün? Bir millet yolunu bulur, komşu devletin ufukları ve seması üzerinde böyle cehennemî bir oparlör şebekesi meydana getirir ve o milleti geceli gündüzlü bir top ve motör gürültüsüne boğarak uyku ve duraktan mahrum ederse, o milletin tası tarağı toplayıp kaçmasından daha tabiî ne olur? Değil top ve tayyare sesi, hattâ bazı radyolarımızın parazitlerle karışmış çalgı, şarkı ve konferanslarını bile bir tertibini bulup zorla bir memlekete dinletmek ayni neticeyi tevlide kifayet eder.

* * *

Fransız kâşifin icadından ordular kadar idarecilerin de istifade etmeleri mümkündür.

Meselâ ahalinin hareket halindeki tramvaylara atlamamasını temin için bir alay memur kullanıyor ve buna rağmen yine de pek iyi bir netice alamıyoruz.

Karşıdan trmvay gelirken etrafını gözile şöyle bir kolaçan eden vatandaş, sağda solda bir polis kasketi görmezse besmele deyip parmaklığa asılıyor. Sokağın bir tarafına saklanmış bir radyo arasıra «Buradayım, geliyorum ha, hediyesi yüz üç kuruş olduğunu unutmıyalım» diye bağırıverecek olursa vatandaş korkuya düşecek ve belediye nizamını çiğneyip geçmekten ürkecektir.

Kezalik geceleri bazı karanlık sokaklarda arasıra ötecek otomatik bir bekçi veya polis düdüğü fena niyetli serserileri korkutacak ve kazara uyumuş memur varsa uykusundan uyandıracaktır.

Yine meselâ sokak aralarında bir oparlör «Duvar diplerini kirletmiyelim, cezası vardır» diye seslenir ve bilhassa sıkışmış vatandaşın nereye gidebileceğini de tarif ederse, parasız pulsuz hayırlı bir icraat yapmış olur. .

Maamafih, bu icadın en muvaffakıyetle tatbik edileceği yer, bazı idare masaları olacaktır. Bu masaların görünmez bir yerine konacak bir oparlör, bazı memurların yerine uslu, akıllı, edip ve nazik konuşuverecek ve müracaat sahiplerini minnet ve memnuniyete gark edecektir.

KARİKATÜR

SÜRPRİZ:

Evin bayanı hizmetçisini çağırdı. Güler yüzle:

— Kızım, dedi, evleneceğini, fakat bizi terketmiyeceğini söylemişsin. Buna çok memnun oldum. Bunu nasıl idare edeceksin?

— Çok tabiî bayanım, oğlunuzla evleniyoruz,

EĞLENCE YERLERİ UCUZLIYACAKMIŞ:

— On saattir buradayız, hesap görsene daha ne bekliyoruz?

— Ucuzluk kararini be Rebeka!...

Beşinci Cildimiz Tamamlandı

KARİKATÜR, gelecek sayısile altıncı cildine başlıyor. İki buçuk senedir her hafta okuyucularına bir kucak neşe taşımıya çalışan ve bu vazifeyi gayretle başaran Karikatür, karilerinden gördüğü rağbete lâyik olmak için ferağatle uğraşmıştır. Mizahın, sade taklit ve sade müstehcen hikâye ve resim olmadığını, bilâkis zekâya ve nezahete müstenit en temiz bir neşe ve zevk vasıtası olduğunu kabul eden Karikatür, tamamlanan beş cildile bu yolda yürüdüğünü pekâlâ isbat ediyor. Karikatür nezih aile yuvalarının, çocuklarının severek ve istiyerek aradıkları lekesiz bir mizah membaı olmuştur. Bu vaziyeti takdir eden okuyucuların gösterdikleri müstesna sevgi ve rağbete lâyık olmıya çalışarak gelecek yıllar daha zengin bir neşe ve zevk temin etmeyi vadediyoruz.

Hikâyecik:

Soygunculuk

Bir mütekait mülkiye memuru anlattı:

— Meşrutiyet ilânında ben Bitliste memurdum. İttihatçılardan bir eski baba dostuna mektup yazarak İstanbulda değilse bile hava ve suyu daha güzel yakın bir vilâyete tahvilimi istedim. Bahtımıza Trabzon çıktı.

Trabzon o zamanki Bitlise nazaran Londra gibi yer... Fakat o devirde Bitlisten Trabzona geçmek devri âlem seyahati yapmaktan daha güç bir şey..

Çaresiz ogünlerde Karadenize hareket eden bir kafileye katıştık ve ucsuz bucaksız, geçitsiz yolsuz dağlara düştük.

Kâh katır sırtında, kâh yaylı arabada, kâh hattâ yayan gidiyoruz, gidiyoruz. Bir de arkamıza bakıyoruz ki, eski masallarda denildiği gibi ancak bir çuvaldız boyu yol gitmişiz.

Yolların yağmuru, çamuru, tozu toprağı, köy odaları ve hanların biti pisliği yetmezmiş gibi, bir de o zamanki meşhur Hamidiye alaylarının bir baskınına uğramıyalım mı?

Bir boğazdan geçerken yolumuzu bir kaç tüfekli süvari kesti. Arabacılar usulü bildikleri için «Dur» emrini almıya lüzum görmeden durdular.

Paramız ve eşyamızdan başka üstümüzdeki elbiseleri de aldılar ve sırtımızda gömleklerimiz, ayaklarımızda pabuçlarımızla bizi yolun ortasında bıraktılar.

Arabacılar pişkin adamlardı:

— Korkmayın beyler, dediler, yakında bir köy vardır. Bu köyün sahibi Hamidiye alayları paşalarından biridir. Devleti çok sayan bir adamdır. Soygunu yapanlar da onların adamlarıdır. Umarız ki, devlet memurları olduğunuzu anlatırsanız çalınan mallarınızı size geri verdidir.

Akşama doğru meşhur paşanın köyüne varıyorduk. Paşa evinin bahçesinde don gömlekle geziyordu. Ayağında kunduraları olmadığı için bizden de beter bir halde idi.

Kim olduğumuzu anlayınca hemen üniformasını giydi, nişanlarını taktı ve:

— Hoş gelmişsiniz, sefa gelmişsiniz, diye bizi kabul etti.

Paşanın devlet memurlarına hakikaten teveccühü vardı. Derhal iki koyun kestirip yemek hazırlığma başlandı.

Bu vaziyet karşısında ümidimiz artmıştı. Aramızda bulunan cerbezeli defterdar paşaya bir çok dua ve senalardan sonra söze başladı ve uğradığımız felâketi anlattı. Paşa bizi alâka ile dinliyor ikide bir:

— Vah vah... Ayıp etmişler keratalar, diyordu.

Ümidimiz ve neşemiz artmıştı. Para ve eşyalarımızın geri verileceğinden artık şüphe yoktu. Defterdar dalkavuk bir tavırla:

— Paşam.. Sen padışahın fermanlı bir paşasısın... Biz senin maiyetin sayılırız.. Bir himmet et... Çocuklara emret ki, bizden aldıklarını yine bize ihsan etsinler, dedi.

Paşa gururlanmıştı. Ellerile nişanlarını şangırdatarak:

— Vallah bu cahilliği bizim çocuklar yapaydı hepsini geri verdirirdim, dedi, ille soygunu yapan bizim aşiret değildir.

Defterdar sordu:

— Nereden anladınız paşa?

Paşa cevap verdi:

— Bizim çocuklar yapaydı bu işi, sizin pabuçlarınızla don gömleklerinizi de alırlardı.

Boncuk

— Bu sene Beyoğlunda teşhir edilecek olan camdan adam Türkçe konuşacakmış, büyük maharet değil mi?..
— Evet, bilhassa Beyoğlunda durup da Türkçe konuşması şaşılacak şey!..

OLGUNLUK:

— İmtihandan geliyorum... Şunların hiç birini okumıya imkân yok...
— İmtihan kâğıtları mı onlar?..
— Hayır, iltimas kâğıtları!..

GÖNLÜMÜZ

Güller açtı nihayet yaşa kanmış gönlümüz,
Meğer yazı bekliyen bir fidanmış gönlümüz!

Yasemin, lâle geldi güllerin arkasından,
Bir Gülistana döndü şu donanmış gönlümüz.

Açılan çiçeklerin kıymetine baha yok,
Bağ değil, bahçe değil, bahçıvanmış gönlümüz!

Güneşle seyre çıktı dağları, vadileri,
Soğukta yılan gibi halkalanmış gönlümüz.

Gülümsüyor güzeller yüzümüze bakınca,
Ben ihtiyar diyordum, nevcivanmış gönlümüz!

Böyle istihzaları iltifat bildiğinden,
Bir de baktım, vakitsiz nâre yanmış gönlümüz!

Bir kıvılcım yetişti bir anda kül etmiye,
Acıdım, pek çalıdan, çırpıdanmış gönlümüz!

Yarış etmek istiyor enginde kotralarla,
Kendini birdenbire martı sanmış gönlümüz.

Herkes alıp eşini bir tarafa çekildi,
Tek kaldı uykusundan geç uyanmış gönlümüz.

Gölgemize dost, düşman can atar, Çamdeviren,
Ruha serinlik veren şadırvanmış gönlümüz.

ÇAMDEVİREN

Nişan Merasimi

Yolda rasladım. Yüzüme mahzun mahzun bakarak:

— Haberin var mı, dedi, nişanlandım.

— Deme be yahu!

— Evet, nişanlandım, Nişanlımdan da, ailesinden de çok memnunum. Fakat sana yanacak derdim var.

— Yan bakalım.

— Neresinden başlıyayım bilmem ki, Hangi birini sayayım..

— Başından tuttur, aşağı doğru in.

— Pekâlâ. Nişanlanmayı göze alınca «Dur hele Murat, öyle iki gözünü birden yumup kendini salıverme.. Bu gibi işleri başına gelenlere danışmak faydalıdır» dedim arkadaş, ahbap kıtlığına kıran girmedi ya, bunca baş göz olmuş ihvan var. Bir bir dolaş, fikirlerini sor, öğren. Dosta, düşmana rüsvay olmadan, yüzünün akile uhdesinden gel». nasıl fikrim?.

— Mükemmel.

— Ben de öyle buldum. Sali hayatında üç kere nişanlanmış, üçünde de taban tutturamamış bir arkadaş vardı. Gittim onu buldum. «Nuri, dedim, senin başından geçti bilirsin. Nişanlanmıya karar verdim de.»

— Pekâlâ, merasim yapacak mısın?

— Eh, biraz istemez mi? Bir iki ahbap çağırmalıyım. Şöyle hafif tertip saz, söz olmalı.

Bizim Nuri, yere bakan yürek yakandır, kendi başıma gelen felâketleri başkalarında da görmek ister.

— Haklısın, diye karşılık verdi, çıkar bir kâğıt, kalem.

Kâğıt kaleme dökülünce işin uzayıp gideceğini farketmeli değil miydim. İşte basiretim bağlanmış. Oturduk dört başı mamur bir liste yaptık. Nuri listeyi öyle insafsız, öyle etraflı kurmuş ki, bu kabil meselelerde çok kılı kırk yaran titiz ahbaplar bile okur okumaz «Pes dediler, ekstra ekstra, hiç bir cihet unutulmamış.»

Malûm ya, bir insan bilmediği bir husus için erbabına danışıp liste yaptı mı, o programdan kıl kadar dışarı çıkamıyor. Listenin en başında koyu renk bir elbise geliyordu. Asıl çizgili pantalon, siyah ceket istermiş ama, nişandan sonra başka yerlerde de giyebilmemi temin için koyu renk daha ekonomik olurmuş. Terziye koştum. Üç günde teslim edilmek şartile siyaha çalar kostümü ısmarladım. Beyaz ipek gömleği, kırmızımtrak kravatı aldım.

İkinci numara davetiye bastırmak idi. Pembe kâğıtlara «Falanca ile filâncenin nişan merasimi var aman buyurun» diye tarihile, adresile izahat yazıldı. Hem de âdî mürekkep olmazmış, parlak yaldızla basılacakmış. Yaldızla bastırdık.

Davetiyeleri «Hazır ısmarlıyoruz, biraz bol bulunsun» diyerek iki yüz tane sipariş etmiştik. Gelince dostlara göndermek gerekti. Hani işe başlarken bir, iki ahbap dedik ama, davetiye göndermek sırasında bizde karagün dostunun kum gibi olduğu tebeyyün etti. İki yüz davetiye az daha bana mısın demiyecekti. Bu hal karşısında programın alttarafı tarümar oldu.

Zira benim hesapla davetliler onu, on beşi ancak bulacaktı. Refikai hayatımın evinde bir büyücek odaya ferah ferah sığacak, birkaç kadeh de parlatacaktık. Halbuki işte evdeki pazarlık çarşıya uymamış daha şimdiden evin bir odası de-

Bayan — Bu ne artisti?..
Bay — Südet (Süt-et) olacak karıcığım !...

ğil, iki katı da davetlileri almaz olmuştu. Önce:

— Bu davetlilerin cümlesi de gelmez ya, bir kısmı da arzıitizar eder diyecek oldum. Meğer bu hal nişanlarda, düğünlerde görülmezmiş. Bilâkis bir davet ettiğin yerden beş, altı kişi gelirmiş. Ailesi efradından başka:

— Kalk yürü, Murat yabancı değil, bizdendir, diye senelerdir yüzünü görmediğim hayırlı ahbaplar, sürü sepet damlarlarmış.

Uzatmıyalım, merasim mahallini evin bir odasından bahçeye çevirdik. Koca bahçede incesazın esamisi okunmazmış. Binaenaleyh hiç olmazsa gürültüsü şereflidir tesellisile sazı caza tebdil ettik.

Bütün davetlilere ibadullah rakı içirecek takat ne geziyor. «Şöyle can ciğerlere gizliden birkaç kadeh yapındırırız» düşüncesine saplandık. İki, üç kilo rakı ile birkaç türlü çerez hazırlattık. Ben davetlilerimi az kişi diye saat 6 da davet ediyordum. Bereket versin davetiyeler basılırken mürettip hatası olmuş da saat 6 olacak yerde rakam tersine dönerek 9 u göstermiş. Milletin ekserisi yemeğini yedikten sonra geldi. Fakat yine arada çok samimî olduklarımız:

— Vallâhi bizim hatunu aç açına sürükledik, şuna bir şeyler uyduruver. Diye o gürültü arasında iki ayağımı bir pabuça soktular. Biz sade davetlileri hesaplamış, hiç davetsiz teşrif edecekleri kale almamıştık. Mahalleli «Kız elimizde büyüdü, mürüvvetini görelim, biz erkek tarafı sayılırız, bize davetiye sorulmaz.» nârasile kapıdaki arkadaşı göğüsleyip bahçeyi istilâ ettiler. Ortada dans için ayırdığımız meydan yarım saat içinde daraldı, ufaldı, avuç içi kadar kaldı.

Sonrasını artık kestirirsin. Aziz dostlar benimle karşılıklı birer kadeh yuvarlamıya kalktılar. Ben kafayı çekince bütün davetlilerimi «Aziz dost» gibi görmiye başladım. Hepsini bizzat rakıya buyur ettim. Bu kabil hesapların ustası olan mahalle bakkalı dükkânını sabaha kadar açık tuttu. Hesabıma durup dinlenmeden şişe gönderdi.

Gece yarısından sonra her kafadan bir ses çıkmıya, sabaha karşı milletin aşırı sarhoş olanları cıvıtmıya başladı.

Sabahleyin giderlerken yine aziz dostların bir kısmı, ellerini kollarını sallıyarak geldikleri halde, vestiyer olarak kullandığımız odada hediye gelen buketleri görünce: «Bize hani çiçek» dediler. Birer demet yüklenip gittiler.

Üç yüz küsur ahbaba lâf yetiştirmekten boğazım şişmiş, ayakta dolaşmaktan tabanlarım kabarmış, hatır için içmekten midem paralanmış, ötekine berikine destek olmaktan yeni elbisem giyilmez hale gelmiş bir halde nişanlımla yalnız kalabildim.

Hele akşam üstü köşedeki bakkal:

— Murat beem, gayri hesabı biryol örgenivir.. Rahı zimemi gırh lirayı çohtan aştı. Emme neylersin şenlikli gündür, gözün aydın...

Diye müjdeyi vermez mi? Tam bir haftadır kendimi toplıyamadım. Bu herkese böyle midir, yoksa yalnız benim başıma mı geldi?

Gülerek cevap verdim:

— A, Muratcığım, herkese böyle olmasa cemiyetine üşüşürler de seni bu hale koyarlar mıydı? Sırasını savanlar intikam alıyorlar canımın içi. Artık korkma, sen de sıranı savdın. Yalnız gözünü aç da intikam fırsatlarını kaçırma.

Kulak misafiri

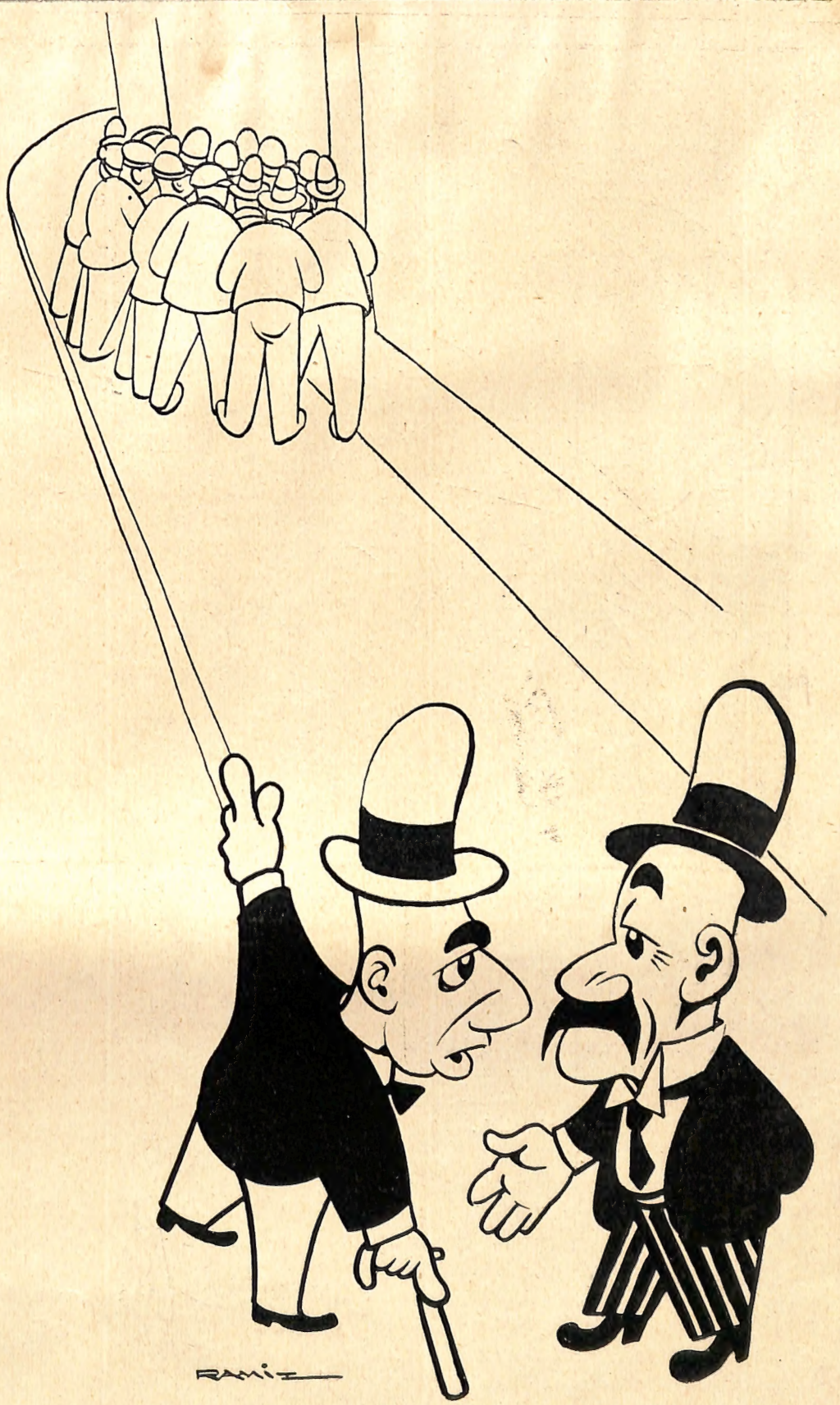

— Herifin dükkânı amma işliyor ha... Kapıya Karınca duası mı astı acaba?..
— Hayır, «Veresiye» levhası astı!...

— Zavallı adam, nekadar çökmüş, nekadar harap olmuş... Halbuki yirmi sene evvel ayni yaşta idik!...

EVLİ KADINLARA AÇIK MEKTUP

Bayanlar!.. Unutunuz bu tuvaleti biraz:
Dudaklarınız oldu bir çift kırmızı kiraz,
Saçlar permanantlıdır, tırnak cilâlı; belli;
Kirpikler de rimelli!..

★

Anladık: Kibarsınız, şıksınız, güzelsiniz,
Ve «Marlen Ditrih» e de hepiniz bedelsiniz!..
Şimdi bırakınız da boyanmayı bir yana,
Kulak veriniz bana!..

★

Bir kanarya alınıp konur süslü kafese,
Verilir ne yem yerse, nekadar su dilerse!..
Buna karşı beklenen daima ötmesidir,
Aranılan sesidir!...

★

Bayanlar!.. Evlendiniz, işte yapıldı düğün,
Bir yuvaya girdiniz, kanarya gibi, bugün!..
Sizin de vazifeniz güler yüz göstermektir,
Eve neşe vermektir!..

★

Kendinizden pay biçin: Bir an bile gülmiyen,
Dudağından bir billûr kahkaha dökülmiyen,
Somurtkan bir ahbabın evine gidilir mi?..
Tahammül edilir mi?..

★

Kocanız da her akşam eve yorgun gelince,
Kapılmış görmek ister sizleri bir sevince,
Onların kederini bir kahkaha bitirir,
Neşesini getirir!..

★

Siz onların bakmayın asılmış yüzlerine,
Kulak bile vermeyin sert, aksi sözlerine,
Dinlenirlerse, geçer... Yorulmuşlardır o gün,
Elbet gelirler küskün!..

★

Tüccarsa: Dil dökmekten dönmüştür bir deliye,
Alinin külâhını giydirmiştir Veliye!..
Memursa: Çıkarmıştır canını mutlak âmir,
Aşınır olsa demir!...

★

Bu adam evinde de neşlenmezse eğer,
Artık kendine arar eğlenecek başka yer:
Ya başka bir kadına gidip kolunu açar,
Ya meyhaneye kaçar!..

★

Kurnaz kadın bırakmaz kocasını dışarı,
Elinde muma döner en haylâz, en haşarı!..
Kadının vereceği sabırlı bir emektir:
Evini sevdirmektir!..

★

Geçinmenin en büyük sırrı budur: Güler yüz..
Dargınlığın gecesi ışıldar, olur gündüz!...
Bizler kurusıkıyız, balon gibi söneriz,
Kuzulara döneriz!..

★

Bir kadın kocasını tatlı - sert tutmalıdır,
Ne fazla şımartmalı, ne de korkutmalıdır!..
Böylece geçirmezse erkeğe buyruğunu,
Çekiver kuyruğunu!...

NECDET RÜŞTÜ

Teşbihte hata olmaz:

Florida sahillerinde ve Florya sahillerinde!...

Gözlerimin tâ oratsına duygularının iç yüzünü anlatmak için bakmış ama öyle mağrurmuşum ki, «Cariyemin» niyetini anlamıya bile tenezzül etmemişim. Geçmiş gitmişim. Halbuki o neler bekliyormuş. Tam üçüncü kata çıkacak sahanlıkta, hani canım o karanlıkça sahanlıkta aslanlar gibi üstüne saldıracağımı hesaplamışmış. Tabii kendisine karşı ne gibi hisler perverde ettiğimi denemek de vazifesi olduğundan önce bir tokat aşketmeyi düşünmüş. Fakat kalıbımın kıyafetimin gösterdiğine bakılırsa ben böyle şamarlara falan pabuç bırakacak adam olmamalıymışım. Savlet üstüne savlet gösterip neticede naili meram olmalıymışım. Zaten aradığı erkek de böyle celâdet sahibi gerekmiş.

Ne dersiniz, telefonda dilim tutulmadı. Zahir karşı karşıya olmamaktan gelen bir cesaretle:

— Alacağın olsun cicim, dedim, ben sana ne cebbar, ne tuttuğunu koparır bir adam olduğumu isbat ederim. Bu akşam al gözünden.

Telin öbür ucunda kıvrak bir kahkaha koptu. Konuşmamız bitti.

Kiracılara asansörün bozuk olduğunu söylemesi mukabilinde kapıcıya beş lira verdim. Üçüncü kat sahanlığında pusuya yattım. Önce söylenerek beşinci kattaki ihtiyar kız çıktı. Sonra üçüncü katın şişman kiracısı geçti. Arkadan bizimki göründü. Selâm vermesine meydan bırakmadan üstüne çullandım.

Evvelâ gafil bulunmuş gibi kucaklamama ses çıkarmadı. Badehu tabiî telefonda tasvir ettiği gibi tokadı sol yanağıma şaklattı.

Kendisinden aldığım talimat mucibince hücumdan farig olmadım. Artık kuvveti kalmamış gibi hazırladığı ikinci tokatı atmaktan vazgeçti. Omuzuma yaslandı. Uzun uzun, tâ alt kattan başka kiracıların söylenerek merdivene sardıkları işitilinciye kadar öpüştük ve anlaştık.

Ertesi günü sıcağı sıcağına bana yardım eden arkadaşıma müjde verdiğim zaman suratının allak bullak olması nazarı dikkatimi celbetti. Oğlanım:

— Deme be yahu! İnanmıyorum vallâhi?

Diye şaşırmasından büsbütün pirelendim. Pazar günü ilk uzun gezintimizi yaparken sevgilimin ağzını aradım. Daha ilk sualde dizlerimin bağı tekrar çözülüverdi.

Meğer kadıncağız ne benden öyle bir mektup almış, ne de bana telefon etmiş.

İşte ogün bugündür hem telefona, hem de muzip arkadaşlara kanım kaynamıştır vesselâm,

İspinoz

Hayatımızdan daima memnun olmak isterseniz hiç aldanmamıya çalışınız.

★

Iztırap çekmesini bilen bir insan, cüretkâr olur diyorlar, dişini çektirmek için dişçiye baş vuranlar işte bu cinstendirler.

★

Hatıralarla dolu bir kalbte ekseriya ümit için yer kalmıyor.

★

Saadet insanların gölgesidir. Önümüze düşerse ümit ediyoruz, arkamızda kalırsa hatırlıyoruz demektir.

Yapılan işlerin arasında hemen karar verip hemen tatbik edilenlerden daha iyisi vücude getirilemez.

★

Bir adam ben «Karakter sahibiyim» mi diyor. Dikkat et: Fazla yemin etmiyor, fazla vadetmiyor ve fazla tehdit etmiyorsa doğrudur.

★

Bir mecliste neşelenmek isterseniz o meclise elinizden geldiği kadar neşe katmıya çalışınız. Dünyada aksi sedaya en çok benziyen şey neşedir.

Filozof

— .....

— Bal gibi on beş yaşında evlenilir... Sen beni on dördümde kaçırdığını unuttun mu?...

— Annecim, hava serin mantomu üstüne al!...

En zayıf nokta..

Hiç bir hastalığı olmadığı halde doktora koştu. Başından muztarip olduğunu yana yakıla anlattı. Doktor dikkatle muayene edip reçeteyi yazmıya hazırlanırken sordu:

— Doktorcuğum, mikroplar vücudümüzün en zayıf noktası neresi ise oraya musallat olurlarmış öyle mi?

— Tabiî bayım, zaten kafanızdan şikâyet etmeniz de bunu göstermiyor mu?

Gözü kapalı ölüm

Nurullah Atac'ı büyük ısrarlarla kübik bir resim sergisine davet ettiler. Genç dâhî sanatkârlar üstadı serginin kapısında görünce etrafını aldılar ve salona doğru yürümiye başladılar.

— Sefa geldin üstat, haydi gel sana sergiyi gezdirelim. Sırayı kaybetmemelisin ki, sanatımızın tadına varabilesin.

Üstat başını sallıyarak cevap verdi:

— Hay hay arkadaşlar, düşün önüme sizi gözü kapalı takip etmiye hazırım.

Muziplik

Sevimli halk sanatkârımız Naşide bir akşam arkadaşlarından biri:

— Aman Naşit, bu akşam beni çabuk salıver, ahbaplarla kafayı çekeceğiz dedi. Bu aktörün vazifesi birinci perdede Naşitle dövüşüp ölmekti. Cesedini uşaklar dışarı çıkaracaklardı. Perde açıldı, sahne tekrar edildi. Naşidin arkadaşı bir kurşunla vurulup cansız olarak yere serilince uşaklar cesedi götürmek için içeri girdiler:

Naşit gelenlere:

— Bu hainin leşini olduğu gibi bırakın, dedi, diğer hainlere ibret olarak meydanda kalsın.

Ve sonra bir aralalık yerde hiddet ve sıkıntı içinde hakikaten ölecek hale gelen arkadaşına fısıldadı:

— Bazan gitmek için ölmek kâfi değil, muzip dostlara malik olmamak lâzım.

SEVAP ÖLÇÜSÜ

Dilenci ihtiyar kadına yalvardı:

— Aman bayanım merhamet edin, karım çok hasta.

— Vah vah... Üstüme bozuk para almamışım. Yarın veririm olmaz mı?

— Olur ama yarın bizimki iyileşirse sevabınız azalır.

HESAP KUVVETİ VE ŞANS

Tayyare piyango gişesine gitti. Tepine tepine sonu 23 rakamlı bir bilet istedi. Gişe sahibi bu numaralarla biten bir bilet buluncıya kadar akla karayı seçti. Nihayet bayan aradığı numaralarla nihayetlenen bileti alıp gitti. Fakat keşide de büyük ikramiyeyi bu biletin kazandığı duyulunca herkes hayrete düştü. Bir meraklı gazeteci kadını bulup sordu:

— Büyük ikramiyeyi kazanmışsınız âfiyetle harcayın. Fakat sonu 23 numara ile biten bir bilete çıkacağını nereden bildiniz?

Kadın sükûnetle cevap verdi:

— Bu basit bir hesap meselesidir. Mekteptenberi hesabım kuvvetlidir. Ruyamda üstüste beş gece beş rakamı gördüm. Beş kere beş yirmi üç etmez mi? Gittim yirmi üç numara ile nihayetlenen bileti aldım ve işte kazandım.

Babasına benziyormuş

Baba, oğlunun mektepte bir çocukla dövüştüğünü haber aldı ve fena halde kızarak üzerine yürüdü:

— Yumurcak... Ben sana kimseye sataşmıyacaksın diye emir vermedim mi?

Çocuk burnunu çekerek ağlamıya başladı:

— Ne yapayım baba... Bana fena halde hakaret etti:

— Ne dedi?

— Sen tıpkı babana benziyorsun, dedi.

BÜTÜN BİR HAYAT

Yaşlı ve birazda aptalva bir adam genç ve güzel bir kadına ilânı aşk ediyordu:

— Benimle hayatınızı birleştirmeye razı olursanız çok bahtiyar olacağım. Emin olun bütün ömrüm sizi sevmekle geçek.

Kadın cevap verdi:

— Güzel fakat ben bu müddet zarfında ne yapacağım?

AYRILIK

Genç adam altı aylık bir müşterek hayattan sonra metresinden ayrılıyordu.

O, ufak tefek eşyasını, gravatlarını, gömleklerini, çoraplarını bavuluna yerleştirirken kadın bir koltukta hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve söylüyordu:

— Zalim... Bunu yapacağını ummazdım.

— Tatlısı böyledir.. İşine bak. Nasıl olsa bir gün ayrılacak değil miydik?

— Evet ama, ayrılığın bukadar çabuk olması hesapta yoktu. Yavaş yavaş biribirimizden uzaklaşacak ve ayrılığa kendimizi alıştıracaktık.

Erkek çantasını kapıyarak cevap verdi:

— Sıkıntın bu ise müsterih ol... Ayrılışımız istediğinden daha ağır olacak.. Otomobile binmiye zaten param yok... Çantayi kabul ettirebilirsem tramvayla eve döneceğim.

AÇIKGÖZ

Genç adam müdürün karşısında bir iki reverans yaptıktan sonra elindeki tavsiye mektuplarını masanın üzerine koydu ve bekledi.

Müdür mektuplara bir göz gezdirdikten sonra:

— Kendilerine çok itimat ve hürmetim olan mektup sahipleri sizin gösterilecek alâkaya lâyık bir genç olduğunuzu söylüyorlar. Galiba ziyadece ihtiyacımız varmış...

Genç tekrar iğildi:

— Hemen hemen aç denecek bir vaziyetteyim.

— Dostlarım size münasip bir iş vermemi söylüyorlar.

Genç biraz tereddüt etti:

— Bir yanlışlık olacak efendimiz, dedi, bendeniz kendilerinden iş değil, para getirecek işsiz bir memuriyet istemiştim.

NEREDEN NEREYE

Gazinoda oturan iki kişiden biri sokaktan geçen bir adamı gösterdi:

— Şu adama verdiğim para helâl olsun... Kızımın piyano muallimidir.

Arkadaşı cevap verdi:

— Demek çok istifadeniz oldu?

— Ne demezsin.. Kızım derse başladıktan sonra yanımdaki komşu evini yarı fiatına bana satmıya mecbur oldu.

Ilmî münakaşa

Üniversite profesörleri arasında bir ilim münakaşası oluyordu.,

Allaha inanmadığını söyliyen birisine sordular:

— Hakikaten siz hiç bir şeye inanmaz mısınız?

Profesör cevap verdi:

— Ben ancak aklımın erdiği şeye inanırım.

Öteki güldü:

— O halde hiç bir şeye inanmakta hakkınız var.

KARŞILIKLI NEZAKET

Borçlu bir dosta sordular:

— Nereye gidiyorsun?

O cevap verdi:

— Bildiklerden bir haciz memuru var da... Onun evine uğrıyacağım.

Çapkın bir arkadaş söze karıştı:

— Hakkın var... Her zaman o senin evine uğrıyacak değil ya...

YÜKÜN HAFİFİ

Sirkeci tramvay durağında bir küçük gazete müvezziine tesadüf ettim. Koltuğunun altında mübalâğasız kendi yumruk kadar vücudünün yarısı ağırlığında gazete vardı. Acıdım ve gazetemi alırken bu merhameti şöyle ifade ettim:

— Zavallı yavrucuk.. Bu yükü taşımıya yorulmuyor musun?

Yumurcak gülerek cevap verdi:

— Ziyanı yok... Okumıyorum ya, elimde taşıyorum...

Papağan

AŞK MODASI

ROMAN

Yazan: Ta.Ka.

— 10 —

— Değil mi? Aferin unutmamışsın. Mösyö Dürandı. Amma da sıfır verirdi ha!

— Ya, hakikaten basardı sıfırı. Öyle ise sen bizim 1041 Kemali de tanırsın?

— Elbette tanırım. Ne iyi çocuktu bizim 1041.

— Şimdi kim bilir nerededir?

— Kim bilir. Vay Cihatçık vay. Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur, demişler. Eski bir dosta raslamak ne zevkli şey. Mektep arkadaşlığı gibi insanları biribirine bağlıyan hiç bir kuvvet yok.

— Doğru.

— Hayatta bir sürü dost peydahlıyoruz, fakat hepsi de kancık çıkıyor. Kimi karına, kimi mevkiine, kimi saadetine göz koyuyor. Ha, ne dersin?

— Doğru.

— Konuşsana be kardeşim. İnsan bir eski arkadaşa raslayınca geveze olur, Geveze olmakta hakkı da vardır. Zira, dertleşmek ihtiyacı ne kuvvetli şey! Kalbine, yüreğine, insanlığına güvendiğin bir dostla konuşmak saadet vesselâm. İhanet edecek, kahpelik yapacak diye korkmadan bütün samimiyetinle açılırsın. Öyle değil mi?

— Evet.

— Seni keyifsiz görüyorum Cihat, nen var kardeşim.. Ağzından lâkırdılar dirhem dirhem çıkıyor, rahatsız etmiyorum ya... Hey gidi çocukluk devirleri... Kemale birteviye muziplik yapardık hatırlıyor musun?

— O da muzipti ha!

— Evet o da muzipti. Ay ne o? Sen seyahate mi hazırlanıyorsun. Bu bavullar ne?

Cihat da Ahmet Süleyman gibi etrafına bakındı ve masanın üstünde Semiha ile beraber çekilmiş fotoğrafı gördü. Boğuk bir sesle:

— Öyle, pek seyahat sayılmaz ama... Diye kekelerken koştu resmi aldı açık bavullardan birinin içine attı. Ahmet Süleyman karısının resmini daha odaya girer girmez görmüştü. Cihadın telâşını farketmemiş gibi:

— Demek mühim bir seyahat değil, dedi. Ne iyi oldu da seni buldum Cihatcığım... Bir hafta buradayım, bol bol görüşürüz. Eski günleri yadederiz. A, karım da çok memnun olacak. Senden sitayişle bahsediyordu.

— Yok canım!

— Evet, o ciddi adamları sever.

Birdenbire sözünü kesti duvardaki tablolara daldı ve hayretle sordu:

— Bunlar ne harikulâde parçalar Cihat?

— Hangisi?

— Meselâ şu grup manzarası!

— O grup manzarası değil, «Akıllı adam» adlı portre...

— Ya, öyle ya.. İşte akıllı bir adam olduğu şu kan kırmızı renkten belli. Demek akıllı adam resmi ha.. Kimin portresi?

— Benim.

— Yok canım...

— Sade model değil, yapan da benim.

— Haydi işine git Cihat, hâlâ mektepteki şakacılığından vazgeçmemişsin. Bu şaheser ayol, şaheser.

Cihat heyecanlanmıştı. Hayatında ilk defa eserlerine can ve yürekten şaheser diyen bir adama raslamıştı. Şimdiye kadar dalkavukluk yapan dostları «Üstat, şaheser, dâhî» sözlerini sık sık sarfederlerdi ama, onların menfaat için söyledikleri basmakalıp gayri samimî lâflar başka, Ahmet Süleymanın sözleri başka. Delikanlı şüpheli şüpheli:

— Sahi mi söylüyorsun, dedi, ciddi mi bu sözlerin?

— Tabiî ciddi be kardeşim. Şu renklerin imtizacına bak, şu armoniye dikkat et. Pekâlâ bunca yıldır resme çalışıyorsun, böyle emsalsiz eserler yapıyorsun da ben adını niçin işitmedim.

— Kim bilir, reklâmdan hazzetmiyorum. Sanat sanat içindir diye çalışıyorum.

— Saçma lâf... Korkarım hiç sergi de açmadın?

— Hayır.

— Eyvah, hâlâ eski 113 Cihat pısırığı halinde kalmışsın. Bu eserler Avrupada on tane ressamı beynelmilel eder be budala!

— Vallâhi sözlerine inanamıyorum Ahmetciğim.

— Bana inanmıyorsan kendine de mi itimadın yok, sanatına da mı güvenmiyorsun. Sanat sanat içindir ne demek? Bundan daha kepaze lâf olur mu?

— Kepaze deme Ahmetciğim, sanat sanat için büyük lâftır, bu lâfta âdeta müşekkel bir asalet var. Nasıl farkına varmıyorsunuz?

— Asalet mi? Ahmet Süleyman tükürür gibi cevap verdi. Asalet mi, geç bir kalem Cihatcığım. Sanat dediğin bir işe yaramalı. Sanatkârın bile işine yaramıyan, ona para, şöhret temin etmiyen sanatın sanat için de olsa çekiver kuyruğunu..

— Çekemem Ahmetciğim, ben bunca senedir bu lâfa inanmışım hiç kuyruğunu çekebilir miyim?

— Ama hata edersin. Sanat sanat içindir diyenler, beçerdikleri işin hem kendilerine, hem de insanlara faydası olmadığını söyleyip gezen sersemlerdir. Sen onlardan mısın ya?

— Bilmem.

— Neden bilmiyorsun? Neden bilmiyecekmişsin. Mademki bir şeye emek veriyorsun, o emek verdiğin şeyden paraya muhtaç değilsen şöhret beklemelisin. Bunu hem şahsan sen istemelisin, hem de cemiyet ister.

— Hangi cemiyet?

— Tenekeciler cemiyeti değil elbet, içinde yaşadığın cemiyet!

— Git işine be Ahmetciğim, o cemiyet dediğin şeyin benden sanat namına bir şey istediğini ne gördüm, ne işittim.

— Buna şaşma, çünkü o da seni ne gördü, ne işitti.

— Ya, karşılaşmamışız demek.. Vah vah!

— Ben senin yerinde olsam, bende bukadar kuvvetli fırça, bukadar kuvvetli kompozisyon, böyle emsalsiz perspektif olsa ne yaparım bilir misin?

— Ne yaparsın?

— Fazla değil, tamam üç ayda etrafa şan verir, üstat ressam lâkabını alırım.

Cihat, Ahmedin çok kat'î ve emin konuştuğunu görünce ümitlenmişti. Vay canına! Zavallı delikanlı bu büyük ümidi kaç geceler ruyasında görmüştü. Doğrusu meşhur olmak için çok uğraşmış, ancak muvaffak olamayınca «Sanat sanat içindir» kepazeliğine saplanmıştı. Zaten hangi sanat sanat içindir diyen budala böyle değildi.

Dünyayı, Semihayı, trene yetişeceğini hep unutmuştu. Yalvarır gibi:

— Aman Ahmetciğim, dedi, bunu nasıl yapardın?

— Kolayı var. Önce bir sergi açardım.

— Çok uğraştım. Vaktile bu işe geceli gündüzlü gayret ettim. Salon bulamadım.

— Sanayii Nefise mektebi müdürünü tanımıyor musun?

— Hayır!

— Tabiî salon bulamazsın. Müdür benim can ciğer ahbabımdır, sana salon buluruz.

— Etme Allahını seversen bana ümit veriyorsun?

— Veririm. Beni dinle dahası var. Mesele bir sergi ile bitmez. Gazetelere makaleler yazdırmalısın.

— Hiç kabil mi?

— Neden olmasın, ben burada neciyim? Bunca yıllık mektep arkadaşlığımız nerede kalır. Sen dur hele... Bir haftaya kadar resmi bol bir röportaj, arkadan bir sanat tetkiki makalesi, daha sonra eserlerinden nümuneler basayım, matbuatta nasıl dallanır budaklanır, rakipler aleyhinde söylerler. Bu da bir çeşit reklâmdır.

— Razıyım, ne derlerse desinler tek benden bahsetsinler de..

— Hah şöyle yola gel.. Vay, yol dedim de aklıma geldi. Senin küçük seyahat kalıyor mu?

— Aman iyi hatırlattın hiç kalabilir mi, söz verdim. Gitmeliyim, hiç olmazsa gidip gelmeliyim.

— Bu ne biçim günübirliğine seyahat böyle... Sakın bir kadın meselesi olmasın?.. Ne o, kızarıyorsun nasıl bildim. Aşkolsun sana Cihat, eski mektep arkadaşından saklıyorsun ha! Alacağın olsun. Trenle mi gidecektin?

Ahmet böyle söyliyerek saatine baktı:

— Vakit epey geçmiş, dedi, karım çoktan eve gitmiştir. Baksana saat ona geliyor.

— Ne diyorsun? İmkânı yok!

Cihat böyle haykırarak deli gibi duvarda henüz sekizi gösteren saati gösterdi.

Ahmet Süleyman:

— Yağma yok, dedi, senin üstat yorulmuş, tam iki saat geri o.

— Etme Ahmetciğim mahvolurum.

— Ona karışmam doğruyu söylüyorum.

Kol saatini uzattı, hakikaten onu çeyrek geçiyordu. Cihat kendini bilmez bir halde içerdeki odaya saldırdı. Önce derin bir inleme duyuldu. Sonra yüzü sapsarı dudaklarının arasında birkaç dehşetli küfürle göründü. Elinde onu çeyrek geçen cep saatini tutuyordu. Perişan bir halde idi.

Ahmet Süleyman Cihadın teselli kabul etmez, bir şekle girdiğini bıyık altından gülerek seyrediyordu.

Bir müddet daha:

— Sendeki sanat şaheser, böyle sanatım olsa dünyayı karıştırırım. Dedikten sonra müsaade istedi. Yarın tekrar görüşürlerse memnun olurmuş. Hem de sergi ve neşriyat meselelerini müzakere ederlermiş. Bedbaht delikanlının elini sıkarak yola çıktı.

Yaz gecesile ağız ağıza dolu yollarda keyifli bir ıslık tutturarak yürüyordu. Zavallı Cihat, alındı alınalı bir dakika geri kalmıyan koca duvar saatine birdenbire ne olduğunu bir türlü anlıyamadı.

Âşık delikanlı, kendisine bu oyunu Ahmet Süleymanın oynadığını ve Katinaya 5 lira mukabilinde akrebi iki rakam geri aldırdığını tahmin bile edemeden Semiha ile karşılaşınca ne halt edeceğini, ne söyliyeceğini düşünmiye başladı.

Alçak herif..

Semiha sokak kapısından içeriye böyle söyliyerek girdi. koridorda bir daha

— Alçak herif! Dedi ve oda kapısını açarken bu iltifatı ısrarla tekrarladı.

Cihat:

— Semihacığım, vallâhi, billâhi.. Diyemeden genç kadın:

— Ya, dedi, demek sağsınız. Halbuki ben mektubunuzda yazdığımız gibi ancak leşinizi bulacağımı zannediyordum.

— Semiha beni dinle.

— Hangi yüzle böyle bir mecburiyet hissedeceğimi sanıyorsunuz.

— Semihacığım.

— Bir de «Cığım» diyor, alçak..

Eldivenleri, çantasını bir tarafa fırlattı, koltuğa çöktü. Hıçkırmıya başladı. Cihat, ne edeceğini büsbütün şaşırmıştı. İlk iş olarak kapıda ahvale hayran hayran bakan Katinayı tersleyip kovaladı, sonra sevgilisinin yanına diz çöktü.

— Semiha, diye yalvardı, bir dakika beni dinle vallâhi de, tallâhi de mazur göreceksin.

— İmkânı yok, bitti, her şey bitti!

— Bitemez, bitmez ki, dinle. Demin burada kocan vardı, anladın mı kocan.

— Devam edecek —

Pembe kız — Para vermedi mi?..
Kara oğlan — Vermedi. «Siz çaldınız ben oynadım, hepimiz eğlendik ne parası?» dedi!...

TARİHTEN ÇİZGİLER:

[İmparatorluk devrinde aylarca maaş verilemez, zavallı memurlar muzayaka ve sefalet içinde çırpınırlardı.]
Memur — Cenabı hak, beyefendimizin ömrü devletlerine ömürler ihsan buyursun.. Kulunuzun altı aydır birikmiş maaşım var, hulûlile müşerref olduğumuz Kurban bayramı münasebetile, çoluk çocuğumu bu mübarek bayram günlerinde...
Defterdar bey — E.. E... Anladık, bugün sarayı hümayûnun bayramlık tahsisatını vermekle meşğulüm... Hiç bir tarafa bir kuruş bile veremem. Altı aydır durmuşsun, biraz daha dur be adam. Hem beni meşğul etmeyin, sarayı hümayûn nazırı paşa hazretleri beni bekliyorlar!...

BİR TEHLİKE İŞARETİ

Nevzuhur dâhî şairlerimizden birisi Nurullah Ataç'a rasladı:

— Üstat, dedi, müthiş bir orijinalite keşfettim. Şaheserlerimi sadece «Ahmet» nam müstearı altında kitap halinde bastırıyorum.

Nurullah Ataç samimî bir vatandaştır, bu haber karşısında şu cevabı verdi:

— Bak bunu beğenmedim, Ahmet ismi çok taammüm etmiştir. Binlerce biçareye ne kastin var?

MUHAKKAK OLAN CİHET

İki kadın konuşuyorlardı, kocamanı şöyle söyledi:

— Kocam iki gecedir eve gelmiyor.

— Aman başına bir şey gelmiş olmasın.

— Bunu zannetmem ama, eve gelirse muhakkak başına bir şeyler gelecektir.

İMTİHAN

Tıp Fakültesinde imtihana giren bir talebeye sordular:

— Bir hastayı terletmek icap ederse ne yaparsınız?

O boynunu bükerek cevap verdi:

— İmtihana sokarım.

NEREDEN ANLAMIŞ

Çağanoz Ahmedi pardesü hırsızlığından dolayı hâkimin huzuruna çıkardılar. Hâkim sordu:

— Ahmet, kendine ait olmıyan bir pardesüyü neden sırtladın?

Çağanoz elini göğsüne bastırarak cevap verdi:

— Ne bileyim be reiz bey. Baktım yakası yağlı, cebinde de metelik yok. Tamam bizim hırkadır bu dedim yüklendim.

Radyolin diş macunu niçin kullanmalıdır Çünkü:

Güler yüz
için ilk şart
güzel diş

Güzel diş
için ilk ve en
esaslı şart da

Radyolin
Kullanmaktır.

RADYOLİN

MİKROPLARI % 100 ÖLDÜRÜR, DİŞLERİ FIRÇANIN GİRMEDİĞİ YERLERE KADAR NÜFUZ EDEREK TEMİZLER, PARLATIR, DİŞ ETLERİNİ BESLER HASTALANMALARINA MÂNİ OLUR.

Dişlerinizi sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra Radyolin diş macunu ile fırçalayınız.

Gripin

Vücüdünüzde ağrı, sancı, sızı kırgınlık ürperme hisseder etmez hemen bir kaşe

Gripin

alınız; rahatsızlığınız hemen geçer.

Gripin

Baş ve diş ağrılarına, gripe, soğuk algınlığına, romatizmaya karşı en tesirli ve hiç zararsız ilâçtır.

Gripin

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. İsmine dikkat taklitlerinden sakınınız ve GRİPİN yerine başka marka verirlerse şiddetle reddediniz.

Kızıl, kızamuk, difteri, grip gibi ağız ve boğaz yolile vücuda giren mühim bulaşıcı hastalıklardan korur. Reçetesiz satılır.

---

2 Temmuz cumartesi günü ilk formasını bayinizden isteyiniz.

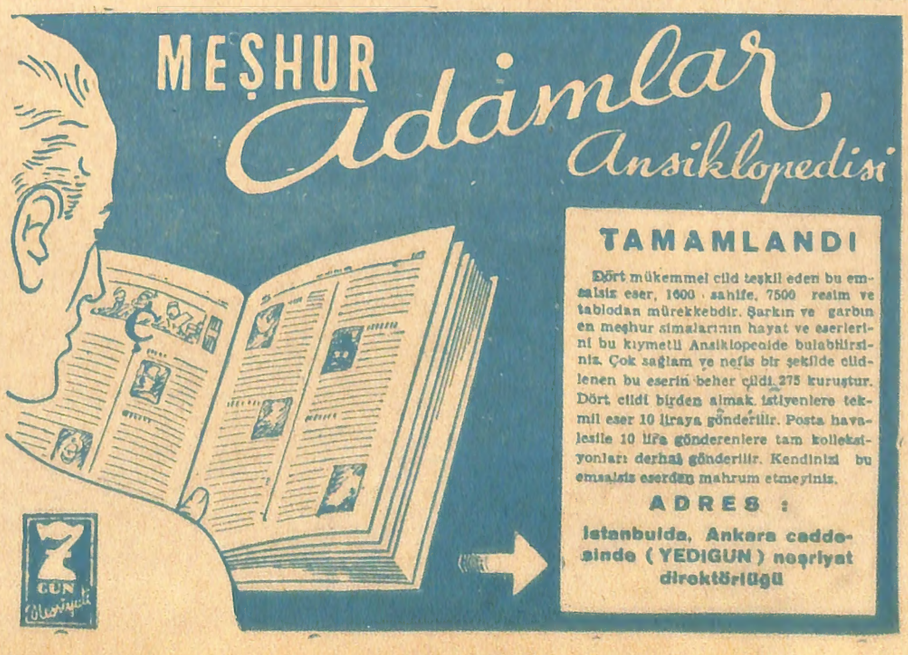

KARİKATÜR

Kadın — Aman ne sakil, tıpkı bastona benziyor...
Erkek — Amma iftira ha... Üstünde kumaşı var görmüyor musun, daha çok şemsiyeye benziyor!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.